

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 6-a după Paști (a Orbului din naștere)

Iisus a tămăduit orbia ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutății

Ieromonahul Arsenie Boca

Si l-au ocărât (fariseii pe orbul din naștere) și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este” (Ioan 9, 28-29).

La această sucită întorsătură de minte, pe care-o fac prejudecățile în capul fariseilor, și care-i oprește de-a ști pe Iisus că de unde este, omul care a căpătat vederea trupească, prin mărturisire capătă și vederea sufletească. Astfel auzim din gura lui una dintre cele mai frumoase mărturisiri: „**Aceasta e minunea, că voi nu știți de unde este, iar El mi-a deschis ochii.** Știm că Dumnezeu pe păcătoși nu-i ascultă, ci, de este cineva cinstitor de Dumnezeu, și face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit ca cineva să fi deschis ochii celui născut orb. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar fi putut face nimic”.

Asta era **credința: tare ca muntele**, a acestui nou misionar al lui Iisus. Deci fariseii, văzând că nu pot isprăvi nimic cu el, l-au ocărât: că păcătos fiind îi învață pe ei – dreptii – tainele lui Dumnezeu, și l-au dat afară.

lată tragicul situației. **Orbul căpăta vederea, iar fariseilor li se întunecau ochii de mânie asupra lui și a lui Iisus.** Un duh rău îi ținea de inimă ca să nu recunoască pe Iisus și să se lumineze și ochii sufletelor. Iisus a tămăduit orbia ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutății. Orbia răutății nu are leac, dar... are pedepșă.

Smerita cugetare

Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii! Pentru că roada luminii este în orice bunătate, dreptate și adevăr.

SFÂNTUL APOSTOL PAVEL (Efeseni 5, 8-9)

Sfaturi duhovnicești

Găsiți timp și pentru Dumnezeu!

Arhimandritul Teofil Părăian | Doxologia.ro

Când îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci când îl vei uita, Domnul să-Și aducă aminte de tine.” Deci, când îți aduci aminte de Dumnezeu, ce să faci? Înmulțește rugăciunea! De ce? Ca atunci când îl vei uita, Domnul să-Și aducă aminte de tine. E un cuvânt pe care l-am găsit în Filocalie; de când l-am citit pentru prima dată, mi s-a implantat în minte și-am rămas cu el și îl duc mai departe și îl spun și altora.

Deci **să înmulțim rugăciunea**, dar s-o înmulțim nu așa, citind numai ca să ne găsim treabă: că am citit o Psaltire întreagă, că am citit cincisprezece acatiste sau patruzeci de paraclise. Citiți cât puteți, faceți-vă o rânduială de fiecare zi, găsiți vreme și pentru Dumnezeu, nu numai pentru lumea asta, nu numai pentru televizor, nu numai pentru altceva. **Găsiți vreme pentru Dumnezeu**, căutați vreme pentru Dumnezeu, căutați prilejuri

de întâlnire cu Dumnezeu, căutați prilejuri de vorbire cu Dumnezeu. Spuneți-l lui Dumnezeu nu numai lucrurile acestea pământești, nu-l spuneți numai: „Doamne, îmi lipsește asta și-mi lipsește ailaltă”. Spuneți-l lui Dumnezeu: „Vreau să mă mântuiesc; vreau să Te am în sufletul meu; vreau să te am Păstorul meu”.

Să folosim toate prilejurile de a primi binecuvântările lui Dumnezeu de la sfintele slujbe, să folosim prilejurile de a fi la sfintele slujbe, în „cerul cel de pe pământ”; căci biserica e și cerul cel de pe pământ, și tinda Raiului, și casa lui Dumnezeu, și poarta cerului, și locul împlinitor, și locul fericirii. Să trăim lucrurile acestea pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru ca să ne știe oamenii că suntem noi cine-știe-cine, că am făcut noi cine-știe-ce. Dumnezeu știe cine suntem, Dumnezeu știe ce suntem, dar să căutăm să trăim o viață pentru mărirea lui Dumnezeu.

Până când salutăm cu „Hristos S-a Înălțat”?

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salutată și rugat împreună cu „Hristos a Înviat!”, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviință să continue rugăciunea-salut cu „Hristos S-a Înălțat!”.

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Încă din fașă, de la prima comunitate născută în casa apostolului Ioan Marcu din Ierusalim, creștinii au tradus în viața lor mesajul credinței în Mântuitorul Iisus Hristos. Până și cele mai mici gesturi cotidiene erau gândite spre slava lui Dumnezeu. Deoarece creștinismul s-a născut în comunitatea din jurul potirului euharistic, salutul acesteia era legat de cele duhovnicești. Cu siguranță că erau folosite formulele de salut specifice mediului iudaic și mai târziu celui elen, însă, încă din Noul Testament, găsim un prim salut creștin – „Maranatha”, adică „Domnul vine” sau, după alte traduceri, „Doamne, vino” (1 Corinteni 16, 22).

Promisiunea biblică a Mântuitorului Hristos, aceea că prin Euharistie va fi cu noi „până la sfârșitul veacurilor” a fost transpusă în salutul creștinilor din primul secol. Deși nu avem mărturie că acest salut a supraviețuit perioadei apostolice, majoritatea istoricilor care s-au ocupat de această perioadă au afirmat că, în epoca persecuțiilor, a existat o formă de salut cunoscută doar de creștini – un salut pe care reprezentanții cultelor politeiste nu îl puteau recunoaște cu ușurință. Deși forma de salut a creștinilor ce se rugau în catacombe sau la mormintele martirilor nu a ajuns să fie cunoscută, până la noi a străbătut o altă formă de salut, dătătoare de speranță – „Hristos a Înviat!”.

Din noaptea luminată și până la slăvita sărbătoare a Înălțării Domnului, creștinii de secole s-au salutată cu „Hristos a Înviat!”. Dincolo de cuvintele sărace, în acest salut stă toată teolo-

gia creștină, fiind invocat numele lui Dumnezeu. Acel nume înfricoșător pe care tradiția iudaică nu îngăduia nimănui să îl rostească, a devenit la creștini parte din salutul zilnic, demonstrând că, în creștinism, dragostea a luat locul fricii.

Mai mult, salutul devine **cea mai scurtă și mai simplă rugăciune**. Te întâlnești cu aproapele și te rogi dimpreună, într-un simplu salut mărturisind credința în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. E o rugăciune isihastă a satului românesc, așa cum s-a exprimat un teolog contemporan.

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salutată/ rugat împreună, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviință să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălțat!”. Deși au existat voci care au încercat să demonstreze „că nu este canonic” sau că „este doar din tradiția populară”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” ține de ființa credinciosului român, a celui om simplu peste care au trecut zeci de popoare migratoare și câteva imperii care i-au vrut credința și glia, dar el a rămas credincios credinței strămoșilor. De ce? Pentru că în toate nezarurile care au venit peste el, românul a avut nevoie de sentimentul de „Înălțare”.

Dacă, din punct de vedere istoric, avem destule argumente că salutul „Hristos S-a Înălțat! – Adevărat S-a Înălțat!” este unul corect și vrednic de folosit, putem afirma că el nu afec-

Viața Bisericii

tează cu nimic unitatea cultică, dogmatică și canonică cu celelalte Biserici Ortodoxe surori. Unitate în diversitate, „Hristos S-a Înălțat!” este o mărturisire continuă și perpetuă prin Sfânta Tradiție a evenimentului central, care a marcat istoria – o continuare logică a iubitului salut „Hristos a Înviat!”.

Prin faptul că străbunii noștri au continuat cântarea liturgică „Cu adevărat mare este Taina creștinătății. Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, S-a vestit de îngeri, S-a propovăduit întru neamuri, S-a crezut în lume și S-a înălțat întru slavă” cu salutul „Hristos S-a Înălțat!”, ei nu au făcut altceva decât să confirme liturgicul în viața de zi cu zi.

Chiar dacă nu găsim suficient substrat teologic ca să mulțumim pe „canonici”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” este o realitate care nu afectează cu nimic. Mai mult, putem spune că avem o rugăciune-salut în plus.

Tradiția sufletului românesc a fost deja consemnată liturgic, astfel încât creștinii ortodocși se salută cu „Hristos S-a Înălțat!” timp de zece zile – din joia Înălțării Domnului, până sâmbătă, la ceasul vecerniei (ora 16.00), din Duminica Pogorării Duhului Sfânt.

Un salut și o mărturisire publică, „Hristos S-a Înălțat! – Adevărat S-a Înălțat!” trebuie să treacă dincolo de formalismul salutului cotidian și să devină rugăciune sinceră, o rugăciune care să ne înalțe pe toți în Împărăția lui Dumnezeu.

Știi tu oare, fiule?

Sfântul Nicolae Velimirovici

De ce se închid norii când câmpiile sunt însetate de ploaie, și se deschid atunci când câmpiile nu vor ploaie? Din pricina răutății oamenilor, firea s-a turburat și și-a lepădat rânduiala.

Știi tu oare, fiule, de ce țarinile rodesc slab primăvara, iar vara dau recoltă proastă? Pentru că și fiicele oamenilor își urăsc rodul pânțecelor lor și îl ucid în plină creștere.

Știi tu oare, fiule, de ce izvoarele seacă și roadele pământului nu mai au gustul de odinioară? Din pricina păcatelor oamenilor, prin care a intrat neputința în toată firea.

Știi tu oare, fiule, de ce neamul biruitor rabdă înfrângeri din pricina neînțelegerii dinlăuntru și din pricina vrajbei, și mănâncă pâinea amărită de lacrimi și urâciune? Deoarece i-a biruit pe vărsătorii de sânge din jurul său, dar nu i-a biruit pe cei din lăuntru.

Știi tu oare, fiule, de ce maica nu își poate îndestula fiii? Pentru că, alăptându-i, nu le cântă cântecul dragostei, ci cântecul urii față de vecini.

Știi tu oare, fiule, de ce oamenii s-au urâțit și au pierdut frumusețea străbunilor? Din prici-

nă că au lepădat chipul lui Dumnezeu, care din lăuntru, din suflet, dăruiește frumusețea feței și au pus pomezi pământeste.

Știi tu oare, fiule, de ce s-au înmulțit bolile și înfricoșatele molime? Pentru că oamenii au început să creadă că sănătatea este furată de la natură și nu dăruită de Dumnezeu. Iar ceea ce e răpit cu sila, cu îndoită silă trebuie apărut.

Știi tu oare, fiule, de ce oamenii se luptă pentru pământ și nu se rușinează de asemănarea lor cu cârțițele? Pentru că pământul le crește prin inimă, iar ochii văd doar ceea ce crește în inimă. Și pentru că, fiul meu, păcatul prea mult îi slăbește în lupta pentru ceruri. Nu plânge, fiule, în curând Domnul va veni și va îndrepta toate.